

26-4-2011 Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών, ΑΘΗΝΑ

Ο θίασος Κανιγκούντα προσεγγίζει με αυτήν την παράσταση την πραγματικότητα που βιώνουν οι Αθηναίοι στην τερατούπολη που τους πνίγει, ξετυλίγοντας την ιστορία της με έναν ιδιότυπο τρόπο!

Το πετυχαίνουν αποφεύγοντας την ομαλή ροή στην αφήγηση και αλλάζοντας την αφηγηματική προσέγγιση ανάλογα με την κοινωνική, πολιτική ή προσωπική κατάσταση στοιχείων, παραβολών ή ιστορικών δεδομένων. Διαπλέκουν τους χαρακτήρες ιστορικών και μη προσώπων που συνετέλεσαν στη διαμόρφωση της σημερινής Αθήνας με τη φυσιογνωμία των μελών του θίασου, οι οποίοι δεν αλλάζουν εμφάνιση ανάλογα με τον χαρακτήρα που καλούνται να ενσαρκώσουν.

Εκκίνηση με μια βόλτα στους δρόμους της Αθήνας και την ευρηματική τοποθέτηση των μελών απέναντι στον φακό του προβολέα, δημιουργώντας σκιάσεις αναλογικές με φιγούρες ενσωματωμένες στο βίντεο που προβάλλεται. Σκέψεις κενές, κραυγές βουβές, γέλιο αμήχανο και συγκαταβατικά νεύματα διαχέονται στην αίθουσα και μετατρέπονται σε βουβή συγκατάθεση όσων λέγονται όταν ο «χορηγός» της παράστασης απευθύνεται στο κοινό.

Αποσπασματική τοποθέτηση των «ιστοριών» που ξεκινούν από την κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο και ξεπερνούν τα στερεότυπα της αφηγηματικής αλληλουχίας συνειρμών με τις «θεωρίες συνωμοσίας» πρωταγωνιστές. Αποφεύγουν επιτακτικά να αποδώσουν «γραμμή» στην αφήγηση τους, δίνοντας την αίσθηση του κολάζ σκέψεων, τοποθετήσεων και ιδεών, χωρίς να ξέρει το κοινό ουσιαστικά από που προκύπτει, ποιον υπηρετεί και ουσιαστικά από ποιον υποστηρίζεται. Μην ξεχνάμε πως εξαρχής είναι ξεκάθαρο πως υπάρχει «χορηγός» της παράστασης, που δεν είναι αόρατος και σιωπηλός χειροκροτητής! Ενσαρκωμένος από τη Μαρία Κεχαγιόγλου κατευθύνει, ερωτά, αναζητά από σκηνής και σκοπίμως δεν αποκαλύπτει ποιο ιστορικό πρόσωπο είναι για να επιτείνει την αβεβαιότητα της εγκυρότητας των απαντήσεων που προκύπτουν!

Εύσχημα ο θίασος Κανιγκούντα δεν εστιάζει το ζήτημα της Αθήνας αποσπασματικά, αλλά συνολικά αποδίδοντας πρωτεύουσα θέση στην παρουσίαση της τερατούπολης με τις έννοιες που πρέσβευε η πόλη κράτος στην αρχαία Αθήνα: Ελευθερία, Αυτάρκεια, Αυτονομία. Τρεις έννοιες άρρηκτα συνδεδεμένες, των οποίων η διαπλοκή διαμόρφωσε το κρηνητικό μίγμα που λειτούργησε ως πλαίσιο για τη διαμόρφωση των πρώτων κοινωνιών συνδεδεμένων με την παρουσία της δημοκρατίας. Με την εκκίνηση αυτή ο εθνάρχης, ο πρωθυπουργός και οι κοινοί θνητοί θα υπερασπίζονται πρωτίστως τα «πιστεύω» τους και την ορθότητα των επιλογών και πράξεων τους, όπως σχεδόν όλες οι ψυχές κάνουμε σε αυτήν την τερατούπολη! Τελικά τί συμβαίνει σε αυτήν την πόλη; Μας ενώνει η ελάχιστη απόσταση που μας χωρίζει η πολυτοποίηση των πολυκατοικιών; Μας χωρίζει από τους άλλους λαούς η διαφορετικότητα των αντιλήψεων που επικρατούν στη χώρα μας για το πως δομείται μια πόλη;

Όσοι από εσάς βάζετε στον εαυτό σας ερωτήματα απροσημάιστα και χωρίς απαραίτητα να αναζητάτε σαφείς απαντήσεις, τότε η παράσταση αυτή θα σας βοηθήσει να προσεγγίσετε σαφέστατα τα ερωτήματα που αφορούν την καθημερινότητα σας! Θα χασκογελάσετε, βλέποντας τη χιουμοριστική κινησιολογία των πολιτών της καθώς κινούνται το πρωί ή το βράδυ και θα δείτε το νευρωτικό παραληρηματικό λόγο που σας διακρίνει όταν αναφέρεστε στα κακώς κείμενα που μας έφεραν ως εδώ. Θα γελάσετε με την ψυχή σας όποτε η σκηνή μετατρέπεται σε μουσικό ηχοτόπιο «μεγάλων δημιουργών» με τα μέλη της ομάδας είτε να χορεύουν χιουμοριστικά, είτε να αποδίδουν σαρκαστικά με κινήσεις τους στίχους και τους ήχους των «ασμάτων». Όσοι αντίστοιχα επιζητάτε απαντήσεις «γιατί φτάσαμε ως εδώ», θα βρείτε πως συμπεριφέρονται οι πρωταγωνιστές όλων αυτών και θα χειροκροτήσετε τη Μαρία Κεχαγιόγλου, το Γιώργο Φριντζήλα, τη Μαρία Μαγκανάρη, τη Ρεβέκκα Τσιλιγκαρίδου, τον Ευθύμη Θέου και την Ανθή Ευστρατιάδου για την αποδοτική απεικόνιση των κινήσεων που επιμελήθηκε ο Χάρης Πεχλιβανίδης και ενσωμάτωσε στη γενικότερη εικόνα ο Γιάννης Λεοντάρης, σκηνοθέτης της «Πόλης-Κράτους».

Προσωπικά με χαροποιεί που η πόλη-κράτος με αυτή την παράσταση, επανέρχεται στις συζητήσεις και γίνεται αφορμή για έντονη κοινωνικοπολιτική

κριτική, αποφεύγοντας στερεοτυπικές προσεγγίσεις, Βγαίνοντας από την αίθουσα οι σκέψεις με τα ερωτήματα δημιουργούσαν καινούριες απορίες και ανησυχίες, ακόμα και για μένα που στην έννοια της πόλης-κράτους, βλέπω τη διέξοδο των τοπικών κοινωνιών της χώρας μας. Και σε αυτό ξέρω βαθιά μέσα μου πως οφείλεται στην παράσταση αυτή, κάτι που ελπίζω να συμβεί και σε εσάς με ανάλογο τρόπο, ανάλογα με τα δικά σας γιατί. Και κάπου εδώ χαίρομαι τόσο πολύ άκαιρο είναι να πεις απλώς «μου άρεσε η παράσταση». Μακάρι να μπορώ να το λέω συνέχεια αυτό κάθε φορά που βγαίνω από μια αίθουσα, που φιλοξενεί κόππους και ανησυχίες ομάδων σαν κι αυτή...

Η παράσταση φιλοξενείται μέχρι τις 13/5 στη μικρή σκηνή της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών στην Αθήνα. Περισσότερες πληροφορίες θα βρείτε από την agenda του soundmag.

Λευτέρης Τσουρέας

ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΠΑΡΑΓΥΡΟΥ